

ทำอย่างไรให้เด็กไทยอ่านหนังสือออก: ปัญหาที่ต้องทบทวน

How to Improve Reading Skill for Thai Students

ไพรินทร์ พึ่งพงษ์*

บทคัดย่อ

บทความนี้ชี้ให้เห็นว่า คุณภาพการอ่านออกของเด็กไทยมีปัญหาตั้งแต่อดีต ยังไม่สามารถบรรลุผลได้จึงเป็นพันธกิจของภาครัฐ/กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันการศึกษาทุกระดับและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกลับมาทบทวน พันธกิจเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด การผลิตผู้เรียนให้อ่านออกต้องสร้างนิสัยการรักการอ่านให้กับเด็ก มีมาตรการในการพัฒนาระบบการจัดการศึกษาและประเมินการอ่านออกอย่างเป็นระบบจะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้อ่านออกได้

Abstract

This article show that about the quality of Reading. There had problem of reading since in the past were not to success. We have to practice the good habit of reading to children. Develop and assessment more systematically for developing student had to educational quality.

บทนำ

จากกระแสข่าวที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศนโยบายให้ “ปี 2558 เป็นปีปลอดนักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” อันเนื่องมาจากปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่ำ จากการสำรวจพบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มีจำนวนประมาณ 25,000-26,000 คนกระจายอยู่ทั่วประเทศ หลังจากมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กระทรวงศึกษาธิการได้มีการปฏิรูปการเรียนรู้อ เพื่อพัฒนาวัดกรรมกรเรียนรู้อที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่สภาพการเรียนรู้อด้านการอ่านออกยัง

ไม่ถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ มีการปฏิรูปการศึกษาในรอบที่ 1 สู่รอบที่ 2 มีการพัฒนาโรงเรียนในฝัน (Lab School) การจัดการเรียนรู้อในโรงเรียนมาตรฐานสากล (World Class Stand-School) และได้พัฒนาโครงการยกระดับคุณภาพครูและผู้บริหารสถานศึกษา ทั้งระบบตามแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง ในปีงบประมาณ 2553-2555 มีนโยบายเร่งรัดคุณภาพแก้ปัญหการอ่านออกเขียนได้ มีการฝึกอบรมพัฒนาศักขานเทศก์และพัฒนาครู มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนโครงการส่งเสริมการอ่านการเขียนของเด็ก จัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางเพื่อการพัฒนาห้องสมุดโรงเรียนในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ต่อมาใน

* อาจารย์ ประจำหลักสูตร สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปี 2556 ได้มีการจัดทำโครงการพัฒนาครู Browser in Service โดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) เป็นโครงการที่มุ่งจะพัฒนาโรงเรียนให้มีคุณภาพกระจายอยู่ทุกพื้นที่ในประเทศไทย ทุกเขต ทุกจังหวัด โดยมีความคาดหวังว่าจะเป็นแนวทางสำคัญที่สามารถยกระดับคุณภาพครูและผู้บริหารสถานศึกษาช่วยพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้ดีขึ้น (นรินทร์ สังข์รักษา, 2556 : 42-56) และในทุกยุคสมัยของรัฐมนตรียุคที่เข้ามาดูแลกระทรวงศึกษาธิการของทุกรัฐบาลมักจะมีนโยบายเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการอ่านอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับสมเด็จพระเทพฯ ทรงมีพระราชดำรัสถึงการสอนอ่านเขียนภาษาไทยแบบแจกรูปสะกดคำ ซึ่งเป็นวิธีการสอนแบบในอดีต และสมัยที่ทรงพระเยาว์ก็ทรงเรียนวิธีนี้มาเช่นเดียวกัน แต่ภายหลัง กระทรวงศึกษาธิการได้มีการเปลี่ยนวิธีสอนเป็นวิธีสอนให้เด็กจำเป็นคำๆ แทน ทำให้เด็กสะกดคำไม่เป็น เมื่อเจอคำใหม่ๆ หรือเปลี่ยนตัวพยัญชนะในสระเดิมก็ไม่สามารถอ่านได้และรับสั่งให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พิจารณาสอนอ่านเขียนภาษาไทยแบบแจกรูปสะกดคำ เพราะมีประโยชน์และให้คิดวิธีการขยายผลการสอนให้เด็กอ่านออกเขียนได้ เมื่อวันที่ 21 ม.ค. 2558 ที่ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา จ.เชียงใหม่ ในงานการประชุมวิชาการ การพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ในโอกาสฉลองพระชนมายุครบ 5 รอบ 2 เมษายน 2558 (ศิริวรรณ ฉายะเกษตริน, 2552 : 1-2) นอกจากนี้ สำนักงานสถิติแห่งชาติ (ฟาฏินา วงศ์เลขา, 2556 : 1) รายงานว่า การอ่านหนังสือของเด็กไทยจากเดิม 52 นาทีต่อวันซึ่งนับว่าน้อยมากอยู่แล้วเมื่อเทียบกับการอ่านของเด็กชาติอื่น อย่างเช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ได้ลดลงเหลือเพียง 39 นาทีต่อวัน บ่งบอกถึงคุณภาพการอ่านของเด็กไทย มีเด็กบางส่วนที่ยังอ่านหนังสือภาษาไทยไม่คล่อง อ่านสะกดคำไม่ได้

และอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง เป็นสัญญาณที่บ่งชี้ให้เห็นว่าการอ่านออกของนักเรียนไทยยังเป็นปัญหาที่ต้องพัฒนาแก้ไข เพราะการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตและการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ ทั้งยังส่งผลต่อการพัฒนาชาติ ประเทศที่จะพัฒนาได้ต้องอาศัยประชาชนในชาติที่มีความสามารถในการอ่านเลือกนำความรู้และความคิดมาพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรือง จากการสอนและงานวิจัย (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542 : 24) ได้กล่าวถึงเหตุปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับปัญหาเด็กไทยอ่านไม่ออกไว้ 14 ข้อ ดังนี้

1. การใช้ทฤษฎีที่ผิดไม่สอดคล้องกับรากภาษาไทย คือครูไม่สอนแบบแจกรูป-สะกดคำ-ผันเสียง นักเรียนจึงอ่านไม่ได้ อ่านไม่ออก ส่วนมากจะเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่ยังจำหลักเกณฑ์ในการอ่านสะกดคำต่างๆ ไม่ได้ เช่น

1.1 อ่านคำที่ใช้อักษรต่ำและอักษรสูงที่มีวรรณยุกต์ เช่น ฟ้า ฟา น้า ทา ฯลฯ

1.2 คำที่ประสมกับสระประสม เช่น เปลือก เปลี่ยน เหมือน ฯลฯ

1.3 คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามตัวสะกด เช่น พืช เมฆ บริเวณ สมบัติ ฯลฯ

1.4 อ่านคำที่มีอักษรนำผิด เช่น ผลิต (ผะ-หลิต) อ่าน ผลิต ปรมปรา (ปะ-รำ-ปะ-รา) อ่าน ปรมปรา ขมุขมัว (ชะ-หมุก-ชะ-มัว) อ่าน ขมุขชะมัว ฯลฯ

1.5 อ่านคำพ้องรูปผิด เช่น เพลา-เพล (เพ-ลา) อ่านว่า เพลา แหน-แหน(แหน) อ่านออกเสียง น สะกด ทั้งสองคำ พลี-พลี (พะ-ลี) อ่านออกเสียง พลี อ่านเป็น ล ควบทั้ง 2 คำ

1.6 อ่าน คำ หรือ ข้อ ความ ที่มีเครื่องหมายประกอบผิด เช่น คำที่มีเครื่องหมายไปยาลน้อย (๑) เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๑๕๕) โปรดเกล้าฯ อ่านว่า โปรดเกล้า ไปยาลน้อย การอ่านที่ถูกคือ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ในห้องเรียนมีกระดานดำพัดลม ชั้น ฯลฯ อ่านผิดว่า ในห้องเรียนมีกระดานดำ

พัฒนา ชั้น ไปยาลใหญ่ ที่ถูกต้องอ่านว่า ในห้องเรียน มี กระดานดำ พัฒม ชั้น ละ

1.7 อ่านแยกคำหรืออ่านแบ่งวรรคตอนผิด ลักษณะ ดังนี้ แยกคำผิด เช่น โฉนด (ฉะ-โหนด) อ่านผิดเป็น โฉ-นด แยกพยางค์ผิด เช่น เพลงเขมรอกโครง (ชะ-เหมน-อก-โครง) อ่านผิดเป็น เพลง-เขม-รอก-โครง

1.8 การอ่านออกเสียงผิด มีลักษณะ เช่น อ่านตัวต่อ ออกเสียงพยัญชนะตัวหนึ่งเป็นพยัญชนะอีกตัวหนึ่ง ออกเสียงคำที่ใช้ ร เป็น ล ออกเสียงคำควบกล้ำผิด ออกเสียงคำผิดตามลักษณะของภาษาถิ่นเช่นเดียวกับคำพูด ออกเสียงคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด ใช้คำเสียงไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน และอ่านลากเสียงยานคาง โดยมากเป็นผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะอ่านออกเสียงในลักษณะเช่นนี้ เมื่อให้อ่านพร้อมๆ กัน คือ จะลากเสียงยาวทำให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ทำให้เกิดคิดช้า ความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน ถ้าไม่แก้ไขจะติดเป็นนิสัยทำให้เสียบุคลิกภาพในการอ่าน และทำให้เป็นคนเฉื่อยชา อ่านช้า ทั้งอ่านในใจและอ่านออกเสียง ใช้เวลาในการอ่านข้อความแต่ละบรรทัดมากเกินไป

2. นโยบายไม่มีการเข้าชั้นของกระทรวงศึกษาธิการปล่อยให้เด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เลื่อนชั้นขึ้นมา

3. หนังสือเรียนไม่ดีพอขาดประสิทธิภาพในลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากและขาดระบบในการนำฝึกที่ดี

4. ผู้บริหารวางตัวครูผู้สอนชั้นป.1 ผิดพลาด ครูผู้สอนมีคุณสมบัติไม่เหมาะสม ไม่เข้าใจวิถีสอนภาษาไทย

5. เด็กไม่รักการอ่าน อ่านหนังสือน้อยลง

6. ถูกเร่งรัดให้จดจำในสิ่งที่ผิด เช่น ให้อ่าน ก ข ค ผสม สระ อะ อา ฯลฯ

7. อ่านในสิ่งที่ไม่มีความหมาย หรือเป็นสิ่งที่เด็กไม่ชอบ

8. สอนให้อ่านแบบขาดเทคนิค ไม่สนใจหรือชอบหลงโทษเด็ก

9. ถูกบังคับให้อ่านโดยขาดความพร้อม

10. นักเรียนที่ขาดความสนใจในการเรียน อันเนื่องมาจากสื่อและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

11. ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาที่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านการสอนภาษาไทย ทำให้สอนไม่ถูกต้องตามหลักการสอนภาษาไทย ขาดหลักการ ขาดกลวิธีการสอนอ่านและไม่สนใจสอน

12. โรงเรียนไม่มีระบบรองรับที่จะช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาเฉพาะ สื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่มีลักษณะยึดยึดความรู้ปด้อยที่ไม่จำเป็น ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก

13. ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมการอ่านของบุตรหลาน ไม่ช่วยเหลือในด้านการอ่าน ไม่ได้ใช้เวลาที่บ้านพัฒนาด้านการอ่านหรือเขียน

14. การประเมินผลการเรียนรู้ด้านการอ่านยังไม่ชัดเจนทั้งในระดับหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรโรงเรียน

ตามความเห็นของ ดร.นฤมล เนียมหอม (2556) วิทยากรในโครงการ Book Start Bangkok Read For Life ได้ชี้ 8 ปัจจัยที่เป็นต้นเหตุของการอ่านไม่ออกของเด็ก ดังนี้

1. พ่อแม่ ผู้ปกครองไม่ช่วยเตรียมตัวเด็ก การสร้างนิสัยรักการอ่านให้เด็กนั้น พ่อแม่ควรมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ ทั้งการเลือกหนังสือ การอ่านหนังสือก่อน เพื่อจะได้ทราบอารมณ์ของเรื่องก่อนจะเล่าให้เด็กฟัง ผู้อ่านควรอ่านหนังสือนิทานเรื่องนั้น ๆ ก่อนเพื่อให้รู้อารมณ์ของเรื่องและเตรียมแบ่งวรรคคำให้ดี เมื่อมาอ่านให้เด็กฟัง จะทำให้เกิดอรรถรสในการเล่าเรื่องมากขึ้น

2. พ่อแม่ ผู้ปกครอง / ครูไม่เตรียมตัวเด็กอย่างต่อเนื่อง การจะให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านได้ พ่อแม่ ผู้ปกครอง รวมถึงครูซึ่งเป็นบุคคลสำคัญของเด็ก ต้องอ่านหนังสือร่วมกับเด็กทุกวัน การทำอย่างต่อเนื่อง

จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกอยากทำเหมือนคนที่เขารัก โดยเฉพาะในเด็กเล็กต้องทำอย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้ใหญ่เป็นต้นแบบ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ต้องจัดสรรเวลาในการอ่าน เพราะถ้าหากไม่อ่านทุกวัน นิสัยรักการอ่านก็จะเกิดได้ยาก

3. ไม่วางเงื่อนไขความสุขกับการอ่าน การอ่านหนังสือกับเด็ก สิ่งสำคัญคือการสร้างบรรยากาศแห่งความสุข และถ้าเป็นไปได้ควรอ่านเวลาเดิม เพราะเด็กเล็กจะมีความสุข หากเขาสามารถคาดเดาได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป นอกจากนั้น เวลาเราอ่านหนังสือ ให้เด็กฟัง ให้ชี้ตัวอักษรชี้จากบรรทัดบนลงล่าง ช้าๆ ไปขวา เด็กจะได้เรียนรู้ทิศทางของตัวอักษร และรู้ว่า ผู้ใหญ่เขาอ่านจากตัวหนังสือ ไม่ใช่อ่านจากภาพ

4. ไม่อ่านตามบทประพันธ์ การไม่อ่านตามบทประพันธ์เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นประเด็น พ่อแม่ ผู้ปกครองมักอ่านนิทานให้เด็กฟัง โดยใช้วิธีเล่าเรื่องไม่ใช้การอ่าน แต่จากมุมมองของ ดร.นฤมล เผยว่าควรอ่านตรงตามข้อความที่นักประพันธ์ได้เขียนไว้ เพราะว่าข้อความเหล่านั้น นักประพันธ์เขาคิดสรรแล้ว และควรมีการเว้นจังหวะ ทำเสียงขึ้นต้น เสียงอ่อนแรงบ้าง เพื่อสร้างความน่าสนใจ

5. ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการใช้หนังสือ เพราะการอ่านไม่ได้มีแค่การสะกด หรือแค่หยิบมาเปิดดู ความรู้เกี่ยวกับการใช้หนังสือเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังด้วย เช่น การหยิบจับหนังสือ วิธีการถือหนังสือ ส่วนประกอบของหนังสือ การเปิดหนังสือ เรื่องเหล่านี้ หากสอนร่วมด้วยจะทำให้เด็กใช้หนังสือได้ถูกต้อง

6. ไม่ตอบคำถามที่เด็กถาม ระหว่างที่อ่านหนังสือกับเด็ก เมื่อเด็กมีคำถาม พ่อแม่ผู้ปกครองควรตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพราะแสดงว่าเด็กสนใจในเรื่องราวที่อ่าน

7. ไม่สร้างสรรคินิสัยรักการอ่านให้รางวัล การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านในเด็ก ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็น ทำสมุดบันทึกการอ่าน ให้เด็กสะสมคะแนนพอครบมีรางวัลพิเศษให้ เช่น หอมใหญ่ 1 พอด หรือให้เด็กเลือกซื้อหนังสือนิตานด้วยตนเอง ไม่จำเป็น

ต้องเป็นของรางวัลที่มีราคาแพงก็สามารถทำให้เด็กสนุกกับการอ่านได้เช่นกัน

8. เลือกหนังสือไม่เหมาะกับวัยของเด็ก หรือความสนใจของเด็ก เด็กวัยอนุบาล หรือวัยที่เริ่มต้นการอ่าน เด็ก ๆ จะชอบหนังสือภาพ - นิทานภาพ หรือก็คือหนังสือที่สัดส่วนของภาพมากกว่าตัวหนังสือ และภาพกับตัวหนังสือมีความสัมพันธ์กัน การเลือกควรเลือกให้หลากหลาย มีทั้งแบบเล่าเรื่องด้วยภาพ 100 เปอร์เซ็นต์ นิทานแบบมีข้อความเดียวซ้ำ ๆ กัน เพื่อให้เด็กจำได้เร็ว และรู้สึกรู้ว่าเขาอ่านได้ หนังสือภาพประเภทเทพนิยายที่ปลูกฝังเรื่องคุณธรรมความดี หรือหนังสือนิทานประเภทคาดการณ์เหตุการณ์ได้ล่วงหน้า (Predictable book) ซึ่งหนังสือประเภทนี้จะมีคำซ้ำ ประโยคซ้ำ โครงเรื่องซ้ำ ๆ เด็ก จะชอบ เพราะว่าเขารู้สึกประสบความสำเร็จว่าตัวเองอ่านได้ คาดเดาเรื่องล่วงหน้าได้

ทางออกที่จะช่วยให้เด็กที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ มีนิสัยรักการอ่าน เพื่อเป็นการแก้ปัญหาอ่านไม่ออก พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู ควรเปลี่ยนพฤติกรรม (ภานุวัฒน์ ต๊ะลือ, 2556: 1) ดังนี้

1. ให้เด็กชินกับการอยู่กับหนังสือ ได้ใช้เวลาอยู่กับหนังสือตั้งแต่อายุน้อย จากนั้นก็ค่อย ๆ เริ่มปลูกฝังการอ่านให้กับเด็กโดยที่ไม่มีสิ่งรบกวนอื่น เช่น ทีวี โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ ให้เด็กได้เลือกหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน จากนั้นเขาจะสร้างนิสัยรักการอ่านขึ้นมาเอง

2. ทำเป็นตัวอย่างให้เด็กเห็น หากผู้ปกครอง / ครูมีนิสัยรักการอ่านหรืออ่านหนังสือทุกครั้งที่มีเวลาและมีโอกาส เด็กก็จะเลียนแบบนิสัยรักการอ่าน

3. หาหนังสือแนวที่เด็กชอบมาให้ การได้อ่านหนังสือแนวที่ตนชอบจะช่วยจุดประกายนิสัยรักการอ่านได้

4. สอนให้เด็กอ่านทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว ไม่เฉพาะในหนังสือ เช่น สอนให้เขาอ่านฉลากข้างกล่อง หรือป้ายโฆษณา เป็นต้น

5. ทำการอ่านให้เป็นเรื่องสนุก พ่อแม่ส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือให้เด็กฟังตอนที่เด็กยังเล็กอยู่ แต่พอเด็กโตขึ้นพวกเขาก็อ่านน้อยลง มีงานวิจัยพบว่า เด็กที่พ่อแม่อ่านหนังสือให้ฟังตั้งแต่ยังเด็ก เมื่อเขาโตขึ้นและพ่อแม่เลิกอ่านหนังสือให้ฟัง พวกเขาจะคิดถึงเวลาที่พ่อหรือแม่อ่านหนังสือให้ฟัง ดังนั้น แม้เด็กจะโตแล้วก็สามารถอ่านหนังสือให้เด็กฟังได้ โดยอาจสลับให้แต่ละคนในครอบครัวเป็นคนอ่านให้สมาชิกคนอื่น ๆ ฟัง

6. ให้นำหนังสือเป็นของขวัญกับเด็ก การที่พ่อแม่ คุณครูให้หนังสือกับเด็กจะเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นมากสำหรับเขา โดยเฉพาะหนังสือที่เขาอยากได้ การทำเช่นนี้จะช่วยสร้างนิสัยรักการอ่านให้เด็กได้

7. พูดคุยเกี่ยวกับหนังสือที่เด็กอ่าน การทำเช่นนี้จะช่วยสร้างนิสัยรักการอ่านได้ การได้พูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับหนังสือที่เขาอ่านอย่างเป็นกันเอง แสดงถึงความเอาใจใส่และความสนใจที่มีต่อหนังสือของเขาด้วย

8. การใช้สิ่งล่อใจเด็ก พ่อแม่บางคนใช้วิธีนี้เพื่อจูงใจให้เด็กอ่านหนังสือ และพวกเขาก็รักการอ่านในที่สุดและไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทน

9. การให้รางวัล เป็นการกระตุ้นอีกวิธีที่ใช้ได้ผล ไม่ว่าเด็กเล็กหรือเด็กโตก็ต้องการการยอมรับในความพยายามอ่านหนังสือ ลองให้ดาวหรืออะไรก็ได้ที่คิดว่าจะทำให้เด็กรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้รางวัล

10. พาเด็กไปห้องสมุดหรือร้านขายหนังสือไปในที่ที่มีหนังสือจำนวนมากเพื่อให้เด็กได้สนุกกับการสำรวจหนังสือต่าง ๆ มากมาย

จากวิธีดังกล่าวเป็น 10 วิธีที่ปฏิบัติได้ไม่ยาก หากพ่อแม่ ผู้ปกครองและคุณครูปฏิบัติได้ดัง 10 วิธีดังกล่าวจะเป็นการช่วยปลูกฝังนิสัยรักการอ่านแก่ปัญหาเด็กที่ไม่รักการอ่านและเด็กอ่านหนังสือไม่ออกได้มาก และเมื่อเราสร้างนิสัยรักการอ่านให้กับเด็กได้แล้ว ยังต้องอาศัยองค์ประกอบด้านอื่นๆ อีกที่จะช่วยแก้ปัญหาการอ่านไม่ออก ซึ่งจาก สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกในระบบการศึกษา

สิ่งที่ควรจะต้องเปลี่ยนแปลงคือแก้ระบบการบริหารวิชาการการศึกษา ดังนี้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558 : ก-ง)

1. ด้านผู้สอน 1) ครูผู้สอนควรจบการศึกษาในวิชาเอกที่สอนตรง เพื่อพัฒนานักเรียนได้ตรงตามหลักการสอนภาษา 2) ครูผู้สอนควรสอนแบบแจกลูกสะกดคำ การอ่านสะกดคำ เป็นการอ่านสะกดโดยการออกเสียงเริ่มจากเสียงพยัญชนะต้น ตามด้วยเสียงสระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ การอ่านต้องสะกดด้วยเสียงจะทำให้เด็กอ่านได้ถูกต้อง 3) ครูผู้สอนส่วนใหญ่ ยังคงไม่เข้าใจหลักการสอนอ่าน รวมถึงหลักการเรื่องการสอนประสมเสียง และการเรียนการสอนการอ่านตามศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งก็คงจะต้องหาโอกาสที่จะเพิ่มพูนศักยภาพในการสอนการอ่านให้มากขึ้น ซึ่งในขั้นต้นนี้ ครูควรหลีกเลี่ยงการสอนตามหนังสือ แต่เป็นการสอนโดยใช้หลักการสอนภาษา เพื่อให้แนวทางการอ่านออกเสียงแก่ผู้เรียน จากนั้นจึงเลือกเรื่อง หรือบทอ่านให้นักเรียนนำมาใช้อ่านและศึกษาเป็นลำดับต่อไป 4) สร้างเป้าหมายร่วมกันในการกำหนดให้นักเรียนทุกคนอ่านออก 5) จัดทำบัญชีคำพื้นฐานที่นักเรียนต้องอ่านออก-เขียนได้ในแต่ละชั้นเรียน โดยจัดทำบัญชีคำพื้นฐาน เพื่อเป็นเครื่องมือให้ครูสำหรับการจัดการเรียนการสอน และประเมินผลต่อการอ่านออก

2. ด้านการจัดชั้นเรียน ครูผู้สอนสามารถจัดการชั้นเรียน เพื่อที่จะแก้ไขปัญหการอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ใน 2 ลักษณะ คือ การจัดชั้นเรียนเดียวกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นหลายกลุ่มตามศักยภาพ และการจัดชั้นเรียนในระดับชั้นเดียวกัน ให้แบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม ดังนี้ 1) การจัดชั้นเรียนเดี่ยวแบบคละศักยภาพ (ห้องเดี่ยว มีหลายกลุ่ม) หมายถึง การที่ครูพิจารณาแยกนักเรียนจำนวน 25 คนต่อชั้นเรียนที่รับผิดชอบสอนอยู่ ออกเป็นหลายกลุ่ม หรืออย่างน้อยก็แบ่งนักเรียนที่ยังอ่านไม่ออกมาจัดการเรียนรูเสริมเฉพาะ โดยใช้คู่มือหรือสื่อการเรียนการสอนที่ให้เวลานักเรียนที่มีความต้องการเฉพาะเหล่านี้ได้ฝึกปฏิบัติ ควบคู่ไปเพื่อน ๆ ซึ่งเรียนเนื้อหา

ปกติ หรือหากมีนักเรียนที่มีศักยภาพสูงกว่าเพื่อน ครูก็อาจมอบหมายงานที่มีความพิเศษ หรือยากกว่าปกติ เพื่อให้ให้นักเรียนกลุ่มนี้ได้ฝึกก็ได้ ครูสามารถจัดเตรียมหนังสือหรือเอกสาร ที่จะให้นักเรียนอ่านได้อย่างหลากหลาย ใช้ระบบผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันอ่าน นักเรียนกลุ่มอ่อน อ่านหนังสือที่มีความง่ายและค่อย ๆ ปรับให้ยากยิ่งขึ้น เช่นนี้ ก็ไม่จำเป็นจะต้องแยกนักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ออกมาจากเพื่อน ๆ หรือต้องไปใช้เวลาเรียนเพิ่มเติมในช่วงเย็นหรือปิดภาคเรียน เพราะได้แก้ปัญหาไปในเวลาเรียนปกติแล้ว

2) การจัดชั้นเรียนใหม่แยกตามศักยภาพ (กลุ่มระดับเดียว มีหลายห้อง) แนวทางนี้หมายถึงการจัดนักเรียนทั้งระดับชั้น ให้เข้าห้องเรียนใหม่ตามศักยภาพ หรือความสามารถทางภาษาของตนเอง แนวคิดนี้มีลักษณะเช่นเดียวกันกับการเลือกกลุ่มการเรียน (Section) ในการเรียนระดับอุดมศึกษา กล่าวคือ ผู้สอนจัดแบ่งนักเรียนด้วยการคัดกรองนักเรียนเข้ากลุ่มการเรียนต่าง ๆ โดยครูที่สอนในกลุ่มการเรียนนั้น ๆ ก็จะต้องจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพของเด็กด้วย เช่น โรงเรียนแห่งหนึ่ง มีห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่ 3 จำนวน 5 ห้อง เมื่อถึงชั่วโมงเรียนภาษาไทย (ซึ่งควรจัดเวลาเรียนไว้ตรงกันทั้ง 5 ห้อง) นักเรียนแต่ละห้องก็จะแยกออกไปเข้าห้องเรียนใหม่ ซึ่งเรียงศักยภาพทางภาษาของนักเรียนไว้ 5 ระดับ โดยในห้องที่นักเรียนอ่านไม่ออก หรือเขียนไม่ได้ หรือห้องที่มีความสามารถต่ำสุดนั้น โรงเรียนหรือสถานศึกษาสามารถจัดครูเข้าช่วยพัฒนานักเรียนได้มากกว่า 1 คน หรือใช้ครูที่มีความเชี่ยวชาญเรื่องของการสอนให้อ่านออกเขียนได้เข้ามา โดยใช้วิธีสอนและสื่อการสอนที่เข้มข้นมากกว่าชั้นเรียนอื่นๆ เพื่อช่วยเหลือและพัฒนานักเรียนกลุ่มนี้เป็นการเฉพาะ

3. ด้านสื่อและวัสดุการเรียนรู้ เป็นที่ยอมรับกันว่า หนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการใช้ ยังไม่มีคุณภาพต่อการพัฒนาการอ่าน โรงเรียนจำเป็นจะต้องจัดหาสื่อการเรียนการสอน จำพวกหนังสือ

ส่งเสริมการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นนิทาน เรื่องสั้น หนังสือสำหรับเด็กที่มีรูปภาพประกอบสวยงามน่าอ่าน เพื่อมาจูงใจให้นักเรียนสนใจ การอ่านเพิ่มเติมด้วย และจัดให้มีมุมหนังสือภายในห้อง หรือทุก ๆ ที่ในโรงเรียน เช่น จัดสถานที่บริเวณที่นักเรียนรอผู้ปกครองมารับ ให้มีมุมหนังสือสำหรับอ่านรอ นอกจากนี้ ควรจัดทำแบบฝึก เพื่อฝึกหัดให้นักเรียนเขียนอย่างเป็นระบบ ไล่ลำดับตามความยากง่าย ซึ่งโรงเรียนสมควรที่จะจัดทำขึ้นเองตามบริบท ของโรงเรียน เพราะปัญหาการอ่านไม่ออกในแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกัน

4. ด้านการจัดโครงสร้างเวลาเรียน สถานศึกษาจะต้องจัดโครงสร้างเวลาเรียนสำหรับการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มากกว่า 200 ชั่วโมงต่อปี โดยลดเวลาเรียนรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ ที่ยังไม่จำเป็นสำหรับผู้เรียนในระหว่างนี้ เพราะการฝึกหัดเพียง 200 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา ถือว่าค่อนข้างน้อย หากปรับเปลี่ยนมาเป็นประมาณ 250 ชั่วโมง หรือ 300 ชั่วโมงได้ ก็จะช่วยสร้างคุณภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการสอนให้นักเรียนอ่านให้ออกเป็นอันดับแรก เพราะหากแก้ปัญหาไม่ได้ จะให้นักเรียนเรียนวิชาอื่น ๆ ไปก็คงจะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะไม่เข้าใจเนื้อหาเช่นกัน ซึ่งก็จะเป็นการเสียเวลาเป็นอย่างยิ่ง แทนที่จะนำเวลาในวิชาเหล่านั้น มาชดเชยเพื่อฝึกหัดให้นักเรียนอ่านได้เสียก่อน ที่สำคัญหากใช้แนวคิดของการบูรณาการข้ามสาระการเรียนรู้ หรือข้ามเนื้อหา โดยใช้บทอ่านในเรื่องของกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มารวมกัน แล้วปรับให้สอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียน ก็จะช่วยให้นักเรียนยังคงได้ศึกษาเนื้อหาเดิมอยู่อย่างครบถ้วน แต่เป็นเนื้อหาที่นำปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม ที่จะส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษามากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย

5. ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ นักเรียนจะอ่านออก เมื่ออยู่ในโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนรู้หนังสือ (Literacy School) คือเป็นโรงเรียนที่จัด

บรรยากาศแวดล้อมไปด้วยสิ่งที่ให้นักเรียนอ่าน เขียน คิด อยู่ตลอดเวลา ในด้านกายภาพ โรงเรียนควรมี ป้ายนิเทศ แจ้งข้อมูล ข่าวสาร นำเสนอผลงานนักเรียน ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนโดยตลอด มีมุมหรือมีฝาผนังที่เหมาะสมแก่การจัดวางเอกสาร มีแท่นหรือโต๊ะสำหรับวางหนังสือประเภทต่าง ๆ ให้นักเรียนเลือกอ่านได้อย่างอิสระ ส่วนในด้านบรรยากาศ หรือที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ก็ควรมีกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เช่น กิจกรรมห้องสมุด กิจกรรมประกวดการอ่าน กิจกรรมประกวดการเขียน กิจกรรมเลือกหนังสือ กิจกรรมเล่านิทาน กิจกรรมแต่งเรื่องจากภาพสัปดาห์ละครั้ง กิจกรรมการทำวารสารหรือหนังสือของชมรม ห้องกิจกรรมอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคล กิจกรรมอ่านคู่ กิจกรรมพูดรายงานหน้าเสาธง รายงานหน้าห้องเรียน ฯลฯ โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีนักเรียนที่อ่านไม่ออก ควรที่จะส่งเสริมสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในโรงเรียน และสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนอ่านได้อย่างอิสระโดยตลอดเวลา เพื่อให้ นักเรียนเกิดความคุ้นเคย เห็นว่าการอ่านเป็นกิจกรรมหนึ่งในชีวิตประจำวัน ไม่ทำให้พวกเขารู้สึกเบื่อหน่าย และรู้สึกว่าเรื่องการอ่านเป็นเรื่องที่ดูวิชาการ หนัก หรือยากเกินไปสำหรับพวกเขา

6. ด้านหลักสูตร 1) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานฯ มีความซับซ้อน เข้าใจยากเกี่ยวกับทักษะการอ่าน ผู้สอนขาดการอบรมพัฒนาด้านหลักสูตรที่จะนำไปเชื่อมโยงกับการอ่าน ทำให้เกิดปัญหาต่อการจัดกิจกรรมที่จะนำไปสู่การอ่านออก 2) สถานศึกษาจัดโครงสร้างหลักสูตรเองทำให้การจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านออกไม่เหมือนกัน อีกทั้งสถานศึกษาไม่ได้จัดทำหลักสูตรแบบบูรณาการ เนื่องจากมาสาระการเรียนรู้มีมาก ครูไม่ได้สอนเน้นการอ่าน เพราะมีเวลาไม่เพียงพอในการสอน 3) ปรับชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทยในชั้น ป.1- ป.3 ใหม่โดยเน้นการอ่านออกก่อน โดยคิดวิธีสอน หรือนวัตกรรมอื่นๆ เพื่อให้ นักเรียนอ่านออก

7. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียน

1) ในหลักสูตรแกนกลางฯ ขาดการประเมินด้านการอ่านออกอย่างจริงจัง ไม่มีข้อกำหนดในการทดสอบการอ่านออก เป็นการวัดและประเมินโดยภาพรวมไม่ได้แยกการวัดและการประเมินการอ่าน ทำให้ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่วัดและประเมินผลด้านการอ่านออกเสียง เป็นรายบุคคลจึงขาดข้อมูลของนักเรียนที่จะส่งต่อไปให้ผู้สอนในระดับชั้นต่อไปพัฒนา ทำให้เป็นปัญหาสะสมในเรื่องการอ่านออก 2) ในหลักสูตรแกนกลางฯ ไม่มีนโยบายการเข้าชั้นมีผลต่อคุณภาพการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนที่ขาดความพร้อมทางด้านการอ่าน ยังอ่านไม่ออกได้เลื่อนชั้น ขณะที่มีความรู้ไม่เพียงพอ เมื่อต้องเรียนเนื้อหาและคำที่ยากมากขึ้นยิ่งทำให้นักเรียนลำบากมากขึ้นและมีปัญหาสะสมในเรื่องการอ่านไม่ออก ทำให้การเรียนรู้ในสาระอื่นไม่ได้ผลไปด้วย 3) ครูขาดทักษะในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือและประเมินผลการสร้างข้อสอบส่วนใหญ่เป็นการวัดด้านความรู้ความจำ ไม่มีการสร้างข้อสอบที่ทดสอบด้านการอ่านออกเสียง 4) กำหนดให้มีการประเมินผลเป็นรายปีสำหรับผู้เรียนช่วงชั้นที่ 1, 2 และ 3 ทำให้ขาดข้อมูลผลการประเมินผลเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ควรกำหนดการประเมินเป็นรายภาคเพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน และตั้งใจเรียนทั้งภาคเรียนที่ 1 และ 2 5) ประเมินการอ่านออกของนักเรียนทุกชั้นปี ทั้งภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งผู้ประเมินควรมาจากคณะกรรมการต่างโรงเรียน แล้วนำผลประเมินที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ นักเรียนอ่านออกเขียนได้ทุกคน

8. ด้านการผลิตครูผู้สอน

1) ต้องผลิตครูให้มีสมรรถนะของครูในศตวรรษที่ 21 เช่น การคิด วิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ เรียนรู้ร่วมกับเด็ก มีเครื่องมือการสอนที่ทันสมัย เป็นต้น ควรผลิตครูให้เป็นผู้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษา มีบทบาทในการฝึกอบรมและวิจัยทางการศึกษา โครงการคุรุทายาทเป็นโครงการที่ดี แต่ควรเพิ่มความเข้มของความเป็นครูใน

ขั้นสูงสุด ผูกความรักในวิชาชีพครู เป็นครูมืออาชีพ และควรกำหนดสถาบันที่ผลิตครูเป็นการเฉพาะ ภาคละ 1 แห่ง และส่วนกลาง 1-2 แห่งเท่านั้น ใช้หลักสูตรเดียวกัน การฝึกปฏิบัติเดียวกัน (เทียบเท่า โรงเรียนเตรียมทหาร) และห้ามไม่ให้สถาบันที่ไม่พร้อม ผลิตครูโดยเด็ดขาด 2) ผลิตครูที่เก่งและมีความรู้ทาง พื้นฐานภาษาไทย ในระดับอุดมศึกษาควรมีวิชาพื้นฐาน การสอนภาษาไทยที่เน้นการอ่านออกให้กับนักศึกษา ในคณะศึกษาศาสตร์ / ครุศาสตร์ เพื่อเป็นพื้นฐาน ความรู้ทางการสอนภาษาไทย อีกทั้งกระทรวง ศึกษาธิการต้องดำเนินโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาการ อ่านออกเขียนได้ ต้องมีแนวทางทำการทดสอบความรู้ ครูด้านภาษาไทย กล่าวคือทดสอบว่าครูขาดทักษะ ในด้านใดบ้าง เพื่อที่จะได้ทำการจัดอบรมให้ความรู้ จัดอบรมครูในภูมิภาคตามจังหวัดต่างๆ เพื่อจะช่วยให้ครูไม่ต้องเดินทางมาอบรมที่ส่วนกลาง

9. **ด้านงานวิจัย** การวิจัยเป็นเรื่องควรเร่ง และส่งเสริมโดยด่วนเพราะเป็นพื้นฐานในเชิงพัฒนา ประเทศทุกๆ ด้าน แต่ถ้าดูผลการประเมินประจำปี 2014 ของ World Economic Forum พบว่าด้านการ วิจัยและบริการระดับกลุ่มอาเซียนประเทศไทยอยู่ ลำดับที่ 5 (1.สิงคโปร์ 2.มาเลเซีย 3.อินโดนีเซีย 4.ฟิลิปปินส์ 5.ไทย) และอยู่ในลำดับ 61 ของโลก งานวิจัยเป็นพื้นฐานเชิงข้อมูลที่สำคัญนำไปสู่การ ค้นคว้านวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ จะทำอย่างไร ให้ผู้สอนสอนให้น้อยลงแต่ให้ผู้เรียนเรียนรู้และปฏิบัติ ให้มากขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้ครู ผู้สอน นักศึกษาใน ระดับต่างๆ ทำงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านไม่ออกเพื่อ จะได้มีแนวทางการแก้ปัญหา นวัตกรรมที่หลากหลาย ในการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออก

นักวิจัย กลุ่มนิเทศ เขตพื้นที่การศึกษา เสนอ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการวิเคราะห์แนวทางการแก้ ปัญหาการอ่านไม่ออก (กลุ่มนิเทศติดตามและประเมิน ผลการจัดการศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา, 2558 : 1-38) เพื่อพัฒนาคุณภาพการ

อ่านมุ่งเป้าสู่การอ่านออก ที่ควรเร่งทำ ดังนี้

1. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน 1) ประกาศนโยบายให้ทุกเขตพื้นที่การศึกษา ดำเนินการเร่งรัดการอ่านออก อ่านคล่องและสื่อสาร ได้ 2) ประเมินการอ่านนักเรียนทุกระดับชั้นปีละ 2 ครั้ง 3) ส่งเสริม สนับสนุนช่วยเหลือ สพป. ทั้งด้าน นวัตกรรม สื่อ วิจัยสอน แก้ปัญหาแยกตามระดับชั้น เผยแพร่อย่างกว้างขวางรวบรวมทั้งพัฒนาวิทยากร แก่นำเร่งรัดการอ่านออกทุกเขตพื้นที่การศึกษา 4) เปลี่ยนแปลงครูให้เป็นครูยุคใหม่ โดยเปลี่ยน วัฒนธรรมการสอน ให้เน้นการสอนแบบบูรณาการ เชื่อมโยง โดยเชื่อมโยงการสอนสู่การอ่านออก ทั้งนี้ ควรมีการอบรมและพัฒนาครู โดยเฉพาะครูที่สอนใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งระบบและทำอย่าง ต่อเนื่อง วิธีการที่จะทำให้เกิดความต่อเนื่อง คือ

1.1 ต้องหาคู่มือให้กับครู เพื่อจัดทำ แผนการจัดการเรียนรู้ ทำสื่อที่เน้นการอ่านออก สิ่ง เหล่านี้จะเป็นวงจรที่จะทำให้ระบบการเรียนรู้ในห้อง เรียนเปลี่ยนแปลงไป

1.2 มหาวิทยาลัยต้องเข้ามาช่วยใน ด้านวิชาการ (Hub) มากขึ้น ควรมีวิชาพื้นฐานการ สอนภาษาไทยที่เน้นการอ่านออกให้กับนักศึกษาใน คณะศึกษาศาสตร์/ ครุศาสตร์ เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ ทางการสอนภาษาไทย

1.3 สำนักงานเขตพื้นที่เป็นเจ้าภาพ ในการอบรมครูอย่างต่อเนื่อง

1.4 มีการนิเทศภายในโดยโรงเรียน และภายนอกจากเขตพื้นที่ /ผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5 มีการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practices) ให้ดูเป็นตัวอย่าง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมกัน

2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา 1) ประกาศ นโยบายให้เป็นวาระสำคัญของเขต 2) ประเมินการ อ่านของนักเรียนทุกระดับชั้น วิเคราะห์สภาพปัญหา ของนักเรียน และหาวิธีแก้ปัญหาให้ตรงจุด 3) ปรับ

ระบบบริหารจัดการ พัฒนาครู จัดหาสื่อ นวัตกรรม ช่วยเหลือครูก่อนการสอบ NT ป. 3 และ O-NET ป.6 และ ม.3/4) กำกับ นิเทศ ติดตามและให้ช่วยเหลือ โรงเรียนอย่างใกล้ชิด

3. โรงเรียน 1) ประกาศนโยบายให้ครู/ผู้ปกครอง รับทราบและมีส่วนร่วมดำเนินการ 2) ประเมินการอ่านนักเรียนทุกระดับชั้น วิเคราะห์ และจัดทำข้อมูลนักเรียนทุกระดับชั้นที่มีปัญหาอ่านไม่ได้เป็นรายบุคคลจัดทำแผนซ่อมเสริมนักเรียนเป็นรายบุคคลตามสภาพปัญหา 3) ปรับระบบบริหารจัดการ ในการดำเนินงานจัดการเรียนการสอนของครู ทุกคนทุกกลุ่มสาระให้ร่วมรับผิดชอบและแก้ไขปัญหานักเรียนอ่านไม่ออก 4) ประชุมผู้ปกครองเพื่อรับทราบปัญหาและมีส่วนร่วมแก้ไข 5) พัฒนาครู จัดหา นวัตกรรมสื่อและวิธีสอน ช่วยเหลือครู เร่งแก้ไขปัญหานักเรียนอ่านไม่ออก ซ่อมเสริมนักเรียนให้แล้วเสร็จก่อนสอบ NT และ O-NET 6) ภายใน 2 สัปดาห์ หลังจากเปิดภาคเรียนจัดสอนซ่อมเสริมนักเรียนเป็นรายบุคคล ก่อนสู่ห้องเรียนปกติ

4. พ่อแม่/ผู้ปกครอง 1) เอาใจใส่ดูแล ลูกหลานอย่างใกล้ชิด 2) ให้ความร่วมมือสนับสนุน ช่วยเหลือโรงเรียน 3) ติดตามความก้าวหน้าผลการ แก้ไขปัญหาของโรงเรียนอย่างใกล้ชิด

มาตรการแก้ปัญหาเด็กอ่านไม่ออก

ก. มาตรการระดับเขตพื้นที่การศึกษา ที่นักวิจัยเสนอให้ทำ

1. ประกาศนโยบายให้ทุกโรงเรียน เป็นปีปลอดนักเรียนที่อ่านไม่ออก

2. จัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ระหว่างสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากับโรงเรียนทุกโรงเรียนในสังกัดเพื่อพัฒนาการอ่านออก ตั้งแต่ ป.1 ขึ้นไปอ่านออกทุกคน

3. จัดทำคู่มือแนวทางในการพัฒนาการอ่านออก รวมทั้งยกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

4. จัดทำเครื่องมือแบบทดสอบการอ่านทุกระดับชั้น เพื่อสำรวจนักเรียนและจัดกลุ่มนักเรียนที่อ่านไม่ออก พร้อมทั้งจัดทำเกณฑ์การประเมินพิจารณาตัดสินการจัดกลุ่ม

5. สำรวจ รวบรวม สังเคราะห์นวัตกรรมด้านภาษาไทยที่เกิดจากผลงานการขอวิทยฐานะของครู แล้วนำนวัตกรรมมาจัดทำเป็นรูปเล่ม หรือ ไฟล์ แจกจ่ายให้ทุกโรงเรียนในสังกัดเพื่อนำไปพัฒนานักเรียนแต่ละกลุ่มเป้าหมายต่อไป

6. จัดทำเครื่องมือแบบรายงานออนไลน์ / แบบรายงานข้อมูล

7. จัดประชุมชี้แจงเพื่อแจ้งแนวทางการพัฒนาการอ่านออก รวมทั้งยกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยแก่ครูวิชาการโรงเรียนและผู้บริหารโรงเรียน

8. ศักขานิเทศก์ และชมรมครูภาษาไทย และคณะกรรมการฯ ดำเนินการประเมินเพื่อคัดกรองนักเรียนทุกระดับชั้นทุกปี แล้วจัดกลุ่มนักเรียน เป็นกลุ่มอ่าน ประเภทละ 4 กลุ่ม

9. จัดทำข้อมูลสารสนเทศนักเรียนกลุ่มเป้าหมายโดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม (อ่าน 4 กลุ่ม)

10. จัดทำเครื่องมือแบบทดสอบ แบบประเมินการอ่าน เพื่อออกติดตาม ตรวจสอบ

11. คณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินและนิเทศการศึกษาและศักขานิเทศก์ ตลอดจนชมรมครูภาษาไทย ออกติดตามตรวจสอบและประเมินนักเรียนกลุ่มเป้าหมายภาคเรียนละ 1 ครั้ง อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยภาคเรียนที่ 1 ให้ดำเนินการภายในเดือนสิงหาคมของทุกปี และภาคเรียนที่ 2 ให้ดำเนินการภายในเดือน กุมภาพันธ์ของทุกปี

12. ศักขานิเทศก์ออกติดตาม ตรวจสอบ และประเมินโรงเรียน

13. สรุป รายงานผลการพัฒนาทุกเดือน

14. แจ้งประกาศผลโรงเรียนที่ดำเนินการได้สำเร็จ ที่มีนักเรียนสามารถอ่านออกร้อยละ 100

15. จัดกิจกรรมส่งเสริมความเป็นเลิศด้านภาษาไทย เพื่อเข้าประกวดแข่งขันกิจกรรมในวันภาษาไทยแห่งชาติ และกิจกรรมประกวดแข่งขันในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน

ข. มาตรการระดับโรงเรียน/ผู้บริหารโรงเรียน ที่นักวิจัยเสนอให้ทำ

1. โรงเรียนประกาศนโยบายให้เป็นโรงเรียนปลอดนักเรียนที่อ่านไม่ออกแก่คณะครูกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและผู้ปกครองตลอดทั้งผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน

2. ให้จัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ระหว่าง ผู้อำนวยการโรงเรียน กับครูประจำชั้นทุกคนเพื่อพัฒนาการอ่านออกตั้งแต่ ป.1 ขึ้นไปอ่านออกทุกคน

3. ให้โรงเรียนพิจารณาจัดหาครูที่มีความรู้ความสามารถ ใจดี รักเด็กเสียสละ ทุ่มเท ขยันสอน ไม่ทิ้งห้องเรียนให้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านออกทุกคน โดยให้ดำเนินการก่อนเปิดเรียนในภาคเรียนที่ 1 ของทุกปีการศึกษา

4. ให้โรงเรียนดำเนินการคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือเด็กพิเศษ โดยใช้เครื่องมือมาตรฐานที่ส่วนกลางกำหนด โดยครูประจำชั้นเริ่มคัดแยกนักเรียนภายในชั้นด้วยการสังเกต แล้วร่วมกับบุคลากรศึกษาพิเศษที่ผ่านการอบรมการคัดกรองแล้วดำเนินการคัดกรองตามเครื่องมือที่กำหนดทุกปีพร้อมสรุปผลการคัดกรอง

5. ให้โรงเรียนดำเนินการสำรวจนักเรียนรายชั้นเรียนโดยใช้เครื่องมือแบบทดสอบการอ่านและเกณฑ์การพิจารณาการผ่านที่สำนักงานเขตพื้นที่ เพื่อจัดกลุ่มนักเรียนที่อ่านไม่ออกทุกปี หนึ่งเด็กพิเศษเมื่อผ่านการคัดกรองด้วยเครื่องมือมาตรฐานและครูที่มีความชำนาญแล้ว จะไม่นับรวมเป็นเด็กกลุ่มเป้าหมาย และให้ดูแลเด็กพิเศษกลุ่มนี้ด้วยวิธีการที่เหมาะสมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

6. ให้โรงเรียนวิเคราะห์หาสาเหตุและระดับของปัญหาพร้อมจัดกลุ่มนักเรียนที่อ่านไม่ออกตามระดับของปัญหา อาทิ ยังไม่รู้จักพยัญชนะสระประสม และหรือวรรณยุกต์บางรูป ผันวรรณยุกต์ไม่ได้ ยังสะกดคำไม่ได้ อ่านคำที่ประสมในแม่ ก กา ไม่ได้ คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา คำที่มีสระลดรูป คำควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีตัวการันต์ เป็นต้น

7. ให้โรงเรียนกำหนด/มอบหมายให้มีครูผู้รับผิดชอบนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหา ตามอาคารหรือสาเหตุที่พบ เพื่อวางแผน กำหนดปฏิทิน กิจกรรม รวมทั้งจัดทำ จัดหาสื่อ นวัตกรรม เทคนิควิธีการที่เหมาะสม อาทิ กิจกรรมห้องเรียนบริหาร กิจกรรมบูรณาการ กิจกรรมสอนซ่อมเสริม กิจกรรมฝึกหัดอ่านและเขียน เพื่อแก้ปัญหา นักเรียนกลุ่มเป้าหมายให้พัฒนาสูงขึ้นอย่างน้อย 1 กลุ่มระดับ โดยเริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนพฤษภาคมของทุกปีเป็นต้นไป หรือดำเนินการแก้ไขทันทีที่ทราบสาเหตุและระดับของปัญหา

8. ให้โรงเรียนจัดทำข้อมูลสารสนเทศนักเรียนรายบุคคล รายกลุ่มตามปัญหาและระดับของปัญหาตลอดทั้งรายชื่อ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่อ่านไม่ออก รวมทั้งปฏิทิน กิจกรรม เทคนิควิธีการ สื่อ นวัตกรรมที่ใช้ในการแก้ปัญหา แล้วรายงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทุกปี

9. ผู้บริหารโรงเรียนดำเนินการ กำกับ นิเทศ ติดตาม ตรวจสอบด้วยตนเอง อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

10. ให้โรงเรียนรายงานผลการพัฒนานักเรียนกลุ่มเป้าหมายตามแบบรายงานที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1 กำหนด ภายในวันที่ 25- 30 ของเดือน ทุกเดือน อย่างต่อเนื่อง

11. ให้โรงเรียนประกาศความสำเร็จระดับห้องเรียนที่มีนักเรียนอ่านออกทุกคนเป็นรายห้อง

12. ให้โรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมความเป็นเลิศด้านภาษาไทยเพื่อเตรียมเข้าประกวดแข่งขันใน

งานวันภาษาไทยแห่งชาติ และงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน

13. ให้โรงเรียนจัดทำแนวปฏิบัติในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มเติม อาทิ กิจกรรมอ่านข่าวผ่านทางหอกระจายข่าว วางทุกงานอ่านทุกคน ให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้ฝึกบ่อย ๆ

14. ให้ทุกโรงเรียนร่วมกันเอาใจใส่ในการพัฒนานักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และเด็กพิเศษอย่างจริงจังและจริงใจ

ค. มาตรการระดับห้องเรียน/ครูประจำชั้นที่นักวิจัยเสนอให้ทำ

1. จัดทำประกาศวาระสำคัญระดับห้องเรียนปลอดนักเรียนอ่านไม่ออก

2. ครูประจำชั้นร่วมกับครูที่มีความรู้ความสามารถด้านการคัดกรองเด็กพิเศษดำเนินการคัดกรองนักเรียนภายในห้องเรียนที่รับผิดชอบ โดยใช้เครื่องมือมาตรฐานที่กำหนด เพื่อคัดกรองเด็กพิเศษ และเด็กปกติ แล้วบันทึกเสนอผู้บริหารโรงเรียน

3. ครูประจำชั้นนำแบบทดสอบการอ่านและแบบทดสอบการเขียน ซึ่งแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดมาจากการนำคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้น โดยใช้คำศัพท์ ฉบับละ 10 คำ (สุ่มคละคำ) จำนวนชนิดละ 10 ฉบับ สำหรับเกณฑ์การผ่านแต่ละฉบับจะใช้เกณฑ์นักเรียนสามารถอ่านออกร้อยละ 60 ขึ้นไป และผ่านทั้ง 10 ฉบับ หากพบว่า มีนักเรียนที่อ่านไม่ออก ให้วิเคราะห์นักเรียนเป็นรายบุคคลว่ามีปัญหาอะไรและปัญหานั้นอยู่ระดับใด เช่น ไม่รู้พยัญชนะ สระ ประสม สระเกิน วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา คำควบกล้ำ อักษรนำ คำที่มีตัวการ์นต์ หรือสะกดคำยังไม่ได้ และวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาว่า มาจากอะไร เช่น มีพัฒนาการไม่เป็นไปตามวัย ขาดเรียนบ่อย ย้ายโรงเรียนบ่อย ป่วยเรื้อรัง อาศัยอยู่กับตายาย ฯลฯ แล้วรวบรวมรายชื่อ จัดกลุ่มนักเรียน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ

เรียนรู้หรือเด็กพิเศษไม่ต้องนับรวมเป็นเด็กกลุ่มเป้าหมาย

4. จัดทำและมีข้อมูลสารสนเทศนักเรียนเป็นรายบุคคล/รายกลุ่ม ทั้งกลุ่มอ่าน และรายกลุ่มตามระดับของปัญหา

5. จัดหา/จัดทำนวัตกรรมที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาของแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม และกำหนดปฏิทินในการพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

6. จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาให้นักเรียนสามารถอ่านออกอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

7. สังเกต ตรวจสอบ ประเมินพัฒนานักเรียนกลุ่มเป้าหมายทุกเดือน

8. บันทึกสรุปรายงานผลต่อผู้อำนวยการโรงเรียนทุกเดือนอย่างต่อเนื่อง

9. รายงานความสำเร็จต่อผู้บริหารโรงเรียน หากนักเรียนสามารถอ่านได้ทุกคนแล้วให้แจ้งเขตพื้นที่

10. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนมีความเป็นเลิศด้านภาษาไทยเพื่อแข่งขันในระดับศูนย์เครือข่าย หรือระดับเขตพื้นที่การศึกษาต่อไป

11. จัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มเติม อาทิ กิจกรรมอ่านข่าวผ่านทางหอกระจายข่าว วางทุกงานอ่านทุกคน หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับระดับชั้น โดยให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้ฝึกบ่อย ๆ

12. จัดกิจกรรมสำหรับเด็กพิเศษด้วยวิธีการที่เหมาะสม และเอาใจใส่ในพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กอย่างต่อเนื่อง พร้อมรายงานผู้บริหารโรงเรียนทุกเดือน

ง. การจัดกลุ่มนักเรียน ที่นักวิจัยเสนอให้ทำ

สำหรับการจัดกลุ่มนักเรียนด้านการอ่านแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มอ่านไม่ออก

2. กลุ่มอ่านได้แต่ไม่คล่อง
3. กลุ่มอ่านได้คล่องแต่สื่อสารไม่ได้
4. กลุ่มอ่านได้คล่องและสื่อสารได้

จ. เกณฑ์ในการประเมินเพื่อพิจารณาตัดสินการจัดกลุ่มนักเรียน ที่นักวิจัยเสนอให้ทำ

1. กลุ่มอ่านไม่ออก เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจาก นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้น้อยกว่า ร้อยละ 60 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ อย่างน้อย จำนวน 10 ฉบับ

2. กลุ่มอ่านได้แต่ไม่คล่อง เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจาก นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้ถูกต้องตั้งแต่ ร้อยละ 60 – 100 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ อย่างน้อย จำนวน 10 ฉบับ แต่ใช้เวลาในการอ่านมากกว่าปกติ อาทิ ใช้เวลาในการสะกดคำ อ่านตะกุกตะกัก อ่านตุ๋มตุ๋ม ตัดคำ

3. กลุ่มอ่านได้คล่องแต่สื่อสารไม่ได้ เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจาก เมื่อนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องจากบทความ นิทาน ข่าว เหตุการณ์ วรรณคดี หรือวรรณกรรม ต่าง ๆ แล้ว นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 60

4. กลุ่มอ่านได้คล่อง เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจาก เมื่อนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องจากบทความ นิทาน ข่าว เหตุการณ์ วรรณคดีหรือวรรณกรรม ต่าง ๆ แล้ว นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป

จ. จัดระดับของปัญหาการอ่านไม่ออก ที่นักวิจัยเสนอให้จัด

ระดับของปัญหา ที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถอ่านออก แบ่งระดับปัญหาได้ ดังนี้

ระดับที่ 1 นักเรียนไม่รู้จักพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

ระดับที่ 2 นักเรียนไม่รู้จักพยัญชนะ บางตัว อาทิ สม ฌ ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ ฯลฯ

ระดับที่ 3 นักเรียนไม่รู้จักสระ อาทิ เอะ และ แอ โอะ เอาะ เออะ เออ เอียะ เอีย เอื้อะ เอื้อ อัวะ อัว เอา เป็นต้น

ระดับที่ 4 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีประสมในแม่ ก กา ได้ หรือสะกดแล้ว ไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 5 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีสะกดตรงตามมาตราได้

ระดับที่ 6 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีสะกดไม่ตรงตามมาตราได้

ระดับที่ 7 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีสระลดรูป หรือ สระเปลี่ยนรูปได้

ระดับที่ 8 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำควบกล้ำได้

ระดับที่ 9 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีอักษรนำได้

ระดับที่ 10 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีตัวกรันต์ได้

ข. สาเหตุของปัญหา ที่นักวิจัยระบุ

นักเรียนที่อ่านไม่ออกอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ อาทิ ขาดเรียนบ่อย ย้ายโรงเรียนบ่อยป่วยเรื้อรัง ขาดความอบอุ่น อาศัยอยู่กับตา ยาย มีภาวะทุพโภชนาการ พัฒนาการทางด้านร่างกายหรือทางสมองช้ากว่าปกติ ฯลฯ ซึ่งครูผู้รับผิดชอบต้องหาสาเหตุให้พบ

ข. กิจกรรมและนวัตกรรมที่ควรดำเนินการที่นักวิจัยเสนอให้ดำเนินการ

กิจกรรมที่ควรดำเนินการเมื่อครูสามารถจัดกลุ่มนักเรียน รู้จักระดับปัญหา รู้สาเหตุของปัญหาแล้ว อาทิ จัดห้องเรียนบริบาล จัดกิจกรรมบูรณาการ จัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริม กิจกรรมฝึกหัดอ่าน ฝึกหัดเขียน กิจกรรมฝึกแจกลูกประสมคำ ฝึกสะกดคำบ่อย ๆ จนเคยชิน ควรจัดกิจกรรมบ่อย ๆ ควรฝึกตามลำดับของระดับปัญหาทั้ง 10 ระดับ

ณ. ทักษะที่เกี่ยวข้องที่ต้องฝึกไปพร้อมกันที่นักวิจัยเสนอ

ทักษะที่เกี่ยวข้อง ที่ต้องฝึกให้นักเรียนประกอบด้วย ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง ทักษะการดู ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ซึ่งครูต้องให้นักเรียนได้ฝึกบ่อย ๆ โดยฝึกอ่านพร้อมกันทั้งห้อง และหลังจากนั้นให้ฝึกอ่าน ฝึกสะกดคำ ทีละคน เพื่อจะให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง กล้าอ่าน กล้าแสดงออก ด้วยตนเองโดยไม่ต้องกลัวผิด

บทสรุป

จากที่กล่าวมาผู้เขียนได้ชี้ประเด็นปัญหาของการอ่านไม่ออกของเด็กไทย ที่ส่งสมปัญหา มาตั้งแต่การเริ่มการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย และประถมศึกษา จากการสำรวจพบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนประมาณ 25,000-26,000 คน ซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศที่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ การอ่านหนังสือของเด็กไทย จากเดิม 52 นาทีต่อวัน ได้ลดลงเหลือเพียง 39 นาทีต่อวัน ทั้งที่กระทรวงศึกษาธิการหลังจากมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้พยายามปฏิรูปการเรียนรู้ลักษณะต่างๆ เพื่อพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การพัฒนาโรงเรียนในฝัน (Lab School) การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมาตรฐานสากล (World Class Stand-School) การพัฒนาโครงข่ายระดับคุณภาพครูและผู้บริหารสถานศึกษา การจัดทำโครงการพัฒนาครู Browser in Service โดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) โครงการส่งเสริมการอ่านการเขียนของเด็กจัดสรรงบประมาณจากส่วนกลางเพื่อการพัฒนาห้องสมุดโรงเรียน ทั้งนี้รัฐมนตรีในทุกยุคสมัยของรัฐบาลที่เข้ามาควบคุมกระทรวงศึกษาธิการก็พยายาม

มีนโยบายเกี่ยวกับการแก้ปัญหาการอ่านอย่างต่อเนื่อง แต่สภาพการเรียนรู้ด้านการอ่านยังไม่ถึงเป้าหมายที่กำหนด ทว่ากลับด้อยลงเรื่อยๆ ดังกล่าวแล้ว

นักวิชาการได้ประมวลเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดสภาพปัญหาเด็กไทยอ่านหนังสือไม่ออกไว้หลายปัจจัย 1) คือ ผู้บริหารการศึกษา/กระทรวงศึกษาธิการ นโยบายไม่ตกต่ำชั้น ประเมินผลด้านการอ่านไม่ชัดเจน หนังสือเรียนไม่มีคุณภาพ ทฤษฎีอ่านเป็นคำไม่แจกลูกสะกดคำ ไม่คัดเลือกครูสอน ป.1 ที่มีคุณภาพและมีความรู้ด้านภาษาไทย ไม่แก้ปัญหาคัดพิเศษ 2) ครูได้แก่ บังคับจิตใจเด็กที่ไม่พร้อมอ่าน ให้อ่านในสิ่งที่ไม่มีความหมาย ให้จำในสิ่งที่ผิดๆ ขาดเทคนิคการสอน ขอบลงโทษ 3) พ่อแม่ ผู้ปกครอง ได้แก่ ไม่ช่วย กวดขันเด็กในเรื่องการอ่าน 4) ตัวเด็ก ได้แก่ ไม่สนใจเรียน ไม่รักการอ่าน นอกจากนี้วิทยากรภาคเอกชนเสนอให้ พ่อแม่ ผู้ปกครองปรับพฤติกรรมในเรื่อง การไม่ให้เตรียมเด็ก ทำไม่ต่อเนื่อง ไม่มีความสุขกับการอ่าน ไม่อ่านตามบทประพันธ์ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนังสือ ไม่ตอบคำถามเด็ก ไม่สร้างเสริมค่านิยมเด็ก เลือกไม่เหมาะกับวัย อีกด้วย การแก้ปัญหาการอ่าน ไม่ออกต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการแก้ไขปัญหา การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตและการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ ทั้งยังส่งผลต่อการพัฒนาชาติ เพราะประเทศที่จะพัฒนาได้ต้องอาศัยประชาชนในชาติที่มีความสามารถในการอ่านเลือกนำความรู้และความคิดมาพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรือง การแก้ปัญหา ยังไม่สายเกินแก้ แต่พ่อแม่ ผู้ปกครอง และคุณครูต้องพยายามร่วมกันไปพร้อมๆ กับเด็ก และพึงระลึกไว้เสมอว่าเด็กทุกคนล้วนมีความสามารถอยู่ในตัว

เอกสารอ้างอิง

กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
หนองบัวลำภู เขต 1. (2558). **แนวทางการ
พัฒนาการอ่านออก เขียนได้ อ่านคล่อง
เขียนคล่อง และสื่อสารได้รวมทั้งยก
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย** [ออนไลน์] สืบค้น
เมื่อ 18 พฤษภาคม 2559. จาก [www.nb1.
go.th](http://www.nb1.go.th)

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). **การอ่านและการส่งเสริม
การอ่าน**. กรุงเทพมหานคร: ศิลปบรรณาคาร.
พาวินา วงศ์เลขา. (2552). **อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้
ปัญหาที่ทำนาย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดลินิวส์.
ทวีศักดิ์ สิริรัตนเรขา. (2551). **จิตแพทย์เด็กและ
วัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มติชน
นรินทร์ สังข์รักษา. (2556). **คุณภาพการศึกษา
กับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 :
พันธกิจที่ต้องทบทวน**. นครปฐม: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร

นฤมล เนียมหอม. (2556). **เจาะลึกครอบครัวไทย
ทำไมปลูกฝังการอ่านไม่สำเร็จ**. [ออนไลน์]
สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2559. จาก [www.
manager.co.th](http://www.manager.co.th)

ภาณุวัฒน์ ต๊ะลือ. (2556). **10 วิธีฝึกให้ลูกมีนิสัยรัก
การอ่าน**. [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม
2559. จาก www.theasianparent.com

ศิริวรรณ ฉายะเกษตริน. (2552.) **การสอนแจกลูก
สะกดคำ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดลินิวส์.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). **แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามจุดเน้น
การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนด้านอ่านออก
เขียนได้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6**.
[ออนไลน์] สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2559.
จาก www.academic.obec.go.th

เดลินิวส์. (2558.) **สพฐ.สนองรับสั่งสอนอ่านแจกลูกสะกดคำ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดลินิวส์.

ASTV. (2558). **สาเหตุที่เด็กไทยไม่รักการอ่าน
หนังสือ**. [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม
2559 จาก [www.noyshop.com/web-board/
board.php?newsId=1720](http://www.noyshop.com/web-board/board.php?newsId=1720)